

ЮНАК

ГРУДЕНЬ — DECEMBER 1985

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ

Сторінка

1. Подруга Марта: Зустріч Марти і Миросі з студентами Києва
3. Михайло Димид: Зібрання молоді під час поминальних днів
4. Н-Ч: Рейдом через Львів
5. Треба нам знати: Смерть Василя Стуса потрясла світом
6. Корнелій Шмулик: З життя української молоді в Бразилії
7. Хроніка: Андрій Галяревич: „Хай сонце і вітер нам пестять обличчя...”
Дора Хомяк: Курінний табір юнацтва станиці у Вашингтоні
З хроніки крайового табору учасниць і учасників в Манітобі
14. Чи знаєш Ти про УСП?
16. Привіти для „Юнака”
18. Л. Ю.: Не вдалося
19. Віншування
20. Україна і я
21. Олесь Кузишин: Нові платівки
23. Юрко Мончак: Відгомін всесвіту
24. Список датків на Пресфонд „Юнака”

Редагує колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович
Члени редакційної колегії:
пл. сен. Роман Копач
ст. пл. Роман Вашук
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
пл. сен. Олександра Юзенів.

- Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.
- Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

На обкладинці: Учасники і члени проводу табору юнаків „Братство Лісової Правди” на Писаному Камені.
Рисунки до числа виконав юнак Микола Савицький

ЮНАК

ГРУДЕНЬ — DECEMBER 1985
Ч. П. 8 (262) РІК XXIII

Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

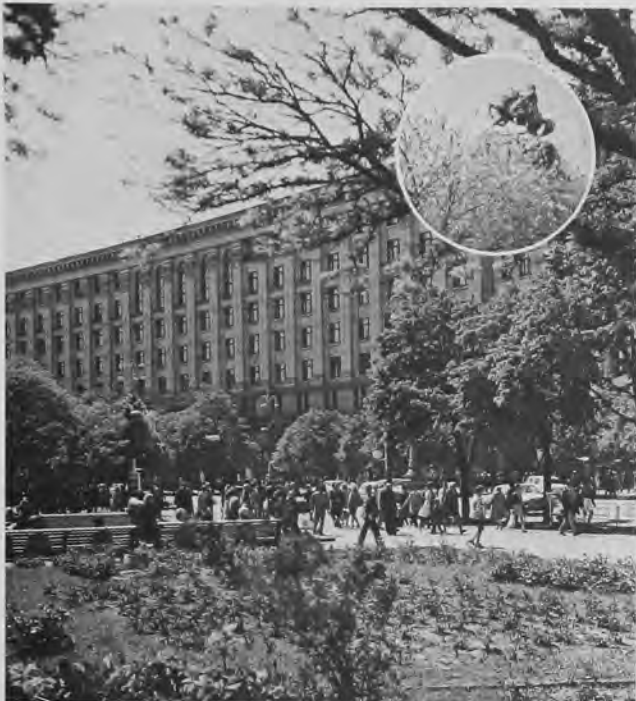
РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА “ЮНАКА”

\$20.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.
З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

ЗУСТРІЧ МАРТИ І МИРОСІ З СТУДЕНТАМИ КИЄВА

Коли після вечері, доставши дозвіл від пані Нагірної, Марта й Мирося зустрілися біля готелю з київськими студентами, Петро їх привітав веселою усмішкою:

Ну, дівчата, чи пізнаєте цю поезію? Вона вам відома, чи може ми надто великі оптимісти й думаємо про неможливе. Ви ж не на Україні родились, правда? І він стисненим голосом проказав два рядки:

І той любов'ю повниться до світу,
Хто рідну землю має під собою...

— О, які ви! Робите нам іспит з українознавства? — засміялися дівчата. На щастя, цю поезію Вінграновського ми вивчали у школі. Це „Тополя”! Навіть знаємо — чому Вінграновський її написав. Поет був у Москві, працював разом з Довженком, був артистом у якомусь фільмі. А що тужив за Україною, то йому снилися тополі. Вони кликали його щоб повертався додому „поливати землю тополину...” — Чи не так? з радісною усмішкою відповіла Марта.

— А тепер буде іспит для вас — таємничо відізвалася Мирося. — Чи знаєте таку поезію, що не була друкована у вас, хоч це і сучасний поет України. Вона друкувалася у нас в Америці. Вгадайте — хто міг так гнівно відповідати у вірші молодцеві такому, що

*Бо йдуть літа буремною ходою,
Різнити важко пустоцвіт од цвіту...
І той любов'ю повниться до світу,
Хто рідну землю має під собою...*

М. Вінграновський: „Тополя”

рішився стати вужем-плазуном. Це так цей поет назвав його:

То вже не стрінемось. Даруй,
Коли кортить на вужа вирости —
То вигинайся і плазуй.

— Це щось про нашого молодця. Цікаво! Але одного вірша замало, щоб зміркувати хто є його автором. Я догадуюся хто ненавидить плазунів, що підлизуються до поневолювачів, — міркував Віктор. — Проте, ще непевний. Є більше таких, що плазунів не люблять і зневажають, зокрема серед шестидесятників, як це у вас називають поетів наших з шестидесятих років, що писали відважно після смерті Сталіна. В тому часі була т. зв. відлига, — замислено продовжував Віктор.

— Я не пам'ятаю докладно іншого тексту, але цей поет пише багато про те плазунство, він посвятив себе для України, для світу, хоче, щоб світ став кращим, ніж він є тепер, пише про те, що багато поетів вмирає у тюрмах, а світ не стає білішим, яснішим, з кращими людьми, старалася Мирося допомогти Вікторові вгадати автора поезії про плазуна.

— Це схоже на Василя Стуса, — відізався Віктор. Цей поет не боїться смерті, він став по боці тих шестидесятників, які не корилися. Але нам його творчість мало відома, його тут не друкують, він мучиться десь у концтаборах, — тихо і сумно говорив Віктор.

— Вікторе, не розводь такої мови серед вулиці, — остеріг нагло товариство Петро. — Нам треба десь знайти безпечніше місце. Ходім десь над Дніпро, на Набережну.

— Гарзд! Добре, що пригадав. Ось і автобус, сідаймо! Але розмов ніяких тепер нема! Ми незнайомі!... Дівчата, виходьте з автобуса за нами, ми перші вийдемо, — пояснив Віктор.

Приїхали, щасливо зустрілися знову. Стояли над Дніпром і вдивлялися у його плесо. Віктор усміхнувся, подивився на дівчат і почав:

— От, дівчата, з далекої Америки! Цікаво ж з вами нам зустрічатися! Скажіть щось більше про Стуса, — попросив Петро.

— Ми мало його вивчали. Пані Нагірна казала, що його твори дуже скомпліковані. Знаємо, що їх перекладають на інші мови, Стус відомий серед інших народів, його нагородили нідерландці за його поезію, а якийсь міжнародний клуб, що зветься ПЕН, подав його на нобелівську нагороду.

— А вам можна піти з нами десь до якогось ресторану. Ось тут можемо поїхати до „Вітряка” — це цікавий ресторан. Ми вас відпровадимо завчасу, щоб ваша вчителька не хвилювалася. Знаєте, нам так цікаво з вами розмовляти... Ходім!... Просимо!

І коли вже сиділи при столикові, в ресторані було повно молодих. Вони пили, ревіла музика, гамірно було настільки, що ледве можна було чути одне одного. Але Віктор сидів біля Марти, Петро біля Миросі й вони продовжували розмову. Почав Віктор про поезію:

— Чи вам відомо те, чому Вінграновський писав про пуστοцвіт. Пустоцвіти — це люди, які продають себе за гроші. Вони люблять безтурботне життя, у них нема ідеалів, їм непотрібні ні Бог, ні Батьківщина.

— Ми знаємо! У нас таких багато! — озвалася Марта. — У нас модно любити людство. А пані Нагірна у школі нам часто казала, що куди легше любити людство, ніж рідну маму.

— Чудова ваша вчителька! Тому й намовила вона вас їхати до нас в Україну, щоб ви мали „рідну землю під собою”, побачили її, дихнули красою її пам’яток, ну й зустрілися з такими, що пуστοцвітом бути не хочуть..., — вдивляючись десь у простір через вікно, захоплено говорив Віктор.

Зближалася десята година. Хлопці відпровадили

дівчат до готелю, прощаючись умовилися на чергову зустріч. І дівчата з Америки, і хлопці з України були сповнені глибоких переживань.

Подруга Марта

Запитання:

1. Чому київські студенти радо зустрічаються з молодими українцями-туристами?
2. Про що Віктор і Петро розпитували Марту і Миросю?
3. Поясніть вислів: „І той любов’ю повніться до світу, Хто рідну землю має під собою...”
4. Кого Василь Стус і київські студенти називають „пустоцвітом”?

ЗІБРАННЯ МОЛОДІ ПІД ЧАС ПОМИНАЛЬНИХ ДНІВ.

Через кілька місяців невелика група молодих людей розсіяних по обох боках Атлантику, старалася зорганізувати „Зібрання молоді” під час поминальних днів з приводу першої річниці смерті Блаженнішого Патріярха Йосифа у вересні 1985 року.

Метою зібрання було говорити про „Місце молоді в Церкві” і для того були пляни, як відбути нашу зустріч. Однак не пішло нам по плянах, і це вишло на краще, бо зібранням провадили всі присутні і ми не чули тільки приготовані доповіді але кожний з нас говорив і роздумував над своїм місцем у Церкві.

Дуже вдало провадила нашою зустріччю Оля Попіль з Чикаго. Перше слово мав о. арх. Любомир Гузар. Він говорив про риси молодих людей, особливо затримався на рисах молодих Романа (Андрея) Шептицького і Йосифа Сліпого. Це були вибрані ним питання, бо нашій молоді їх деколи бракує. Загальні риси молодої людини є свіжість, незіпсованість, ентузіазм, бажання щось зробити.

Оля Попіль (по середині) веде дискусію

Оля Попіль говорила про „Молодь і парафію”, яка є її важливою частиною. Були інші доповідачі, як н. пр. Адріана Пілецька, яка мала говорити про „Церкву і громадські організації”, але місце взяли спонтанні виміни думок, що показували на скільки молодь цікавиться нашою Церквою і своєю ролєю в ній.

Молоді говорили про свої проблеми. Незрозумілість різних обрядів, церковно-слов'янська мова — це теж проблема. Порушено також брак зацікавлення молоддю з боку священників і єпископів.

Багато інших проблем було заторкнено, кожний хотів висловити свої наболілі думки, бо чувся в колі, де може зовсім широко їх висловити і його будуть інші старатися зрозуміти а не критикувати.

о. архимандрит Любомир Гузар промовляє до учасників

Учасниці зустрічі в часі прогулянки по Римі. Посередині ст. пл. Марта Коломиєць

Усі світлини виконала ст. пл. М. Коломиєць

Отець Мирон Панчук — директор Апостоляту Молоді в Чикаго — старався дуже гарно підсумувати нашу зустріч. Він поставив питання: „Де є наша молодь?”

І відповів: „Там, де вона збирається!” Роля священників і світських апостолів є йти туди, де молодь збирається і з нею зустрічатися.

Ось таке наше зібрання відбулося в Римі 9-го вересня 1985 року. Бажання наше, молодих, нести далі добру новину іншим ровесникам, але ми потребуємо помочі і солідарности в старшого покоління.

Ще пізніше після Панахиди за бл. п. Василя Стуса ми збиралися по гуртках, зовсім не формально, і в одному з них конкретизувалася думка, піддана о. дек. Когутом „нести велику потіху Хрищенню України” по наших осередках і по наших родинях. Це була б група 10-15 молодих, яка б роз'їжджала по

хатах і говорила з нашими молодими на релігійно-церковні теми, а головню давала їм змогу висловлюватися і старалася їхні проблеми зрозуміти і в тому їм допомогти.

Молодь хоче слухати, хоче говорити, хоче брати участь, але вимагає, щоб її шанували, щоб це все мало сенс.

Треба постійно всім нам ставити собі питання, де є наша молодь і йти до неї, щоб з нею зустрітися і зрозуміти її потреби.

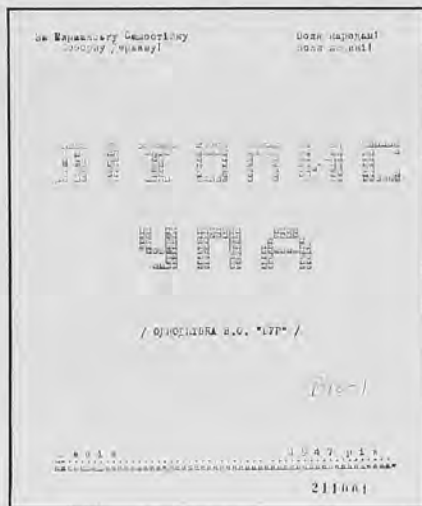
ст. пл. Михайло Димид, „ОХ”

***Примітка редакції:** Подаємо короткий вибір із думок ст. пл. М. Димида про зустріч молоді в Римі, щоб поінформувати про це наших молодих читачів. Приємно нам відмітити, що ініціатори зібрання, доповідачі і більшість учасників це були наші пластуни з рядів старшого пластуництва і сеніорату.*

Н-Ч

РЕЙДОМ ЧЕРЕЗ ЛЬВІВ

***Примітка:** Спомин „Рейдом через Львів” вперше появився в одноднівці Воєнної Округи „Буг”, яка була видана в осені 1947 року з нагоди п’ятої річниці створення УПА. „Буг” це була складова частина корпусу УПА—Захід і діяла на території старої Львівської області та інших районів на північ від ріки Дністер. В споміні описані дії одної чоти УПА, що мала спеціальні завдання в околицях міста Львова, в грудні 1945 року. Командиром цієї чоти був старший вістун „Кармелюк”, якого помертньо відзначено Золотим Хрестом Боевої Заслуги II-ої класи за його хоробрість. Подаємо виїмки із того спомину, що можуть бути цікаві для молодих читачів.*

пл. сен. Петро Содоль

По сповненні певних бойових доручень, наш підвідділ заквартирувався дня 12-го грудня 1945 року в селі Рясна Руська. Довго ми там не відпочивали. Квартируючи 17-го грудня в тому селі ми не думали, що цього дня прийдеться оглядати Львів — а довелось.

Стійка донесла, що зі сторони Львова зближаються авта. Заки наша бражка двинулася, вісім новеньких „дізлів” зрівнялося з нашою квартирою. Завважили нас, шофер першої машини спинив мотор, вийшов з кабіни і почав щось в нашу сторону кричати. Виявилось, що вони їдуть по дрова й не знають дороги. Нас прийняли за большевицьку частину і хочуть, щоб їх вивести. Для ближчої знайомости з ними перевіряємо їхні машини і документи. Переважно українці, не партійні, узброєних лише кількох. Без більших церемоній передають нам свою нову зброю, ми за це кличемо їх на обід, що саме кінчав варитися. Наші знайомі ніяково заходять в хату, але поволі набирають смі-

ливості, хоч може і догадуються, хто ми такі. „Із гір Карпат” впевняє їх остаточно в тому, але ми не кажемо їм офіційно нічого, тільки радимося, що робити, як використати авта.

Рішення запало. До цього причинилася добра воля командира 3. і Ч., що в міжчасі прибули. Остаточне рішення дає командир Тиміш. Шофери пускають в рух мотори, завертають авта і за кілька хвилин наша колона посувається по маршруті: Бірки-Брюховичі-Львів.

Першим іде командир Зуб, я їду при кінці. Їдемо. Шорохоче під колесами морозний сніг, а у вікні авта з фільмовою швидкістю чергуються придорожні краєвиди.

Брюховичі. Ліниво споглядає з-під касарень большевицький караул. Смішно і цікаво.

Ще одне узгір’я, — і перед нами розгорнулася величезна панорама Львова, та тут же, контрольний пункт. Машини на коротко зупиняються, але скоро беруть дальший курс.

Не їхали—летіли, а перед нами виднів — на фоні заходячого сонця — могутній Високий Замок, та чотиригранна вежа ратуші. Попри машини пройшла колона червоноармійців, погойкуючи щось про свою Москву. Понурі обличчя, мутні очі, такі як у тих, що проходили туди кільканадцять місяців тому назад. Тамті співали тільки про іншу столицю.

Переїздимо вулицями Львова. Всюди майже пусто, бруд, знищення. Скручуємо вкінці вліво, і перед очима продовжується лента шосе. Нас минають інші авта, але нам це байдуже, ми тільки вважаємо, щоб хтось не порушив порядку нашого маршу.

Споглядаємо позад себе. Поволі ховаються вищі будівлі міста. Полискує тільки в заході сонця копула катедри і вежа ратуші. Врешті і ті ховаються.

Бунчужний Р. витягає хусточку, підносить її ніби до носа і витирає набіглу до ока росу, а потім поправляє кулемета.

Ще одна стрічна машина, кілька селянських підвод і міський гомін вгаває. Відбивається тільки симфонія фабричних гудків і цілими гамами перекликаються льокомотиви.

Ми вже за містом. Перед очима мерехтять вогні села і ми вже в ньому. Спинуємося коло мурованих забудовань місцевого колгоспу і висідаємо. Нас минають окремі авта з большевиками та це нам не перешкоджає. Окремими групками посуваємося далі. Коло авт залишається невеличка застава, з

іншими іде к-р Кармелюк „в гості” до НКВД. Кілька глухих кулеметних серій і НКВД та охорони колгоспу більше немає. До авт несемо оберемки зброї.

Ми знову в дорозі, знову у бою: іскряться тільки у хлопців очі, а обмерзлі руки стискають зброю. Але, що це? — Кого ведуть раненого? — Командира?

— „Нічого, це тільки рука” — і далі — „друже Н. ви відповідаєте за хлопців”.

Хвилина минула у ваганні, а потім пімста затиснула зуби. Нова атака. Гранати. І клуби диму й полум'я, в гнізда душегубів гасять гнів.

Ціна сплачена, можна завертати. Автами далі не їхали. Не стало пального. Партизанськими стежками попрямували ми в ліс, а він гостинно прийняв своїх щоденних гостей. Пішли спочити, щоб зі свіжими силами стрічати завтрішний день.

* * *

Це не оперативний звіт, він впав у руки ворога. Та свій оперативний звіт писав підвідділ своєю зброєю та кров'ю найкращих бойовиків, які загинули, кров'ю свого командира Кармелюка, що впав морозного ранку 4-го лютого 1946 року від підступної ворожої кулі, не діждавши моменту „коли треба буде йти на Львів”. Вони впали в своїх бойових позиціях, сповняючи обов'язок супроти поневоленої батьківщини. Зате живе ідея, за яку вони боролися і живуть, ті, що продовжують боротьбу.

СМЕРТЬ ВАСИЛЯ СТУСА ПОТЯГЛА СВІТОМ

Василь Стус

4-го вересня 1985 року помер в карному таборі на Уралі український поет, літературознавець, мислитель і публіцист, довічний ув'язнений в'язень тюрем і таборів каторжної праці.

Помер він на 47-му році життя із браку лікарської опіки і через перебування довгі роки в в'язниці та в карному

таборі. Він був вперше арештований ще в 1972 році, як йому було 37 років життя. Засуджений на 5 років концтаборів і три роки заслання в 1972 році він вже

ніколи не вийшов на волю. Засуджено його за „антисовєтську пропаганду й агітацію” а насправді за те, що заступався за інших ув'язнених, зокрема й за оборону Валентина Мороза в 1970 році.

Василь Стус це був найбільший український сучасний поет, смерть його потрясла дослівно цілим західним світом і писали про неї в німецькій, французькій, еспанській та англійській пресі обширно, тим більше що в його обороні виступало міжнародне товариство письменників т. зв. „Пенклуб”.

Василь Стус це четвертий український правозахисник, що помер в останньому часі. В 1984-ому році померли в ув'язненні Олекса Тихий, письменник і основник Гельсінської Групи, Юрій Литвин, поет і Валерій Марченко, журналіст.

З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В БРАЗИЛІЇ

Члени Управи молодечої організації КЛЕМ в Бразилії. Сидять від ліва: Іван Кіндра і Методій Стоцький
В першому ряді від ліва: А. Шмулик, К. Шмулик, Е. Мачура, М. Волошин, О. Білоніцька, К. Мартинюк
В другому ряді від ліва: С. Мачура, Є. Шмулик, Й. Зазуля, І. Ковалюк, В. Сентоль, П. Лішинський, П. Білоніцький.

У суботу, 3-го серпня ц.р., в домівці Хліборобсько-Освітнього Союзу й Українського Бразилійського Клубу секція молоді КЛЕМ-у урочисто відзначила 39-річчя свого існування.

Свято відкрив голова Корнелій Шмулик, який щиро привітав членів та гостей. Програму вели Петро й Одарія Білоніцькі. Згадано засновників КЛЕМ-у, що вже відійшли від нас на вічний спочинок, і вшановано їх хвилиною мовчанки.

Отець Августин Діткун, ЧСВВ, виголосив промову, в якій багато місця присвятив проблемам „Року Молоді” і яку присутні вислухали з великою увагою. Амброзій Хома, основник цього відділу, відкрив світлину, зроблену 39 років тому, у перші дні заснування КЛЕМ-у. Він говорив про потреби дальшої праці цієї організації, яка покликана зберігати і примножувати українські культурні цінності, традиції, рідну мову.

У неділю, 4-го серпня, професор Оксана Борушенко влаштувала конференцію про українську іміграцію в Бразилії, яку гості вислухали з великою зацікавленістю. А капеля бандуристів, якою керує невтомний ентузіяст Іван Бойко, порадувала присутніх майстерним виконанням українських народних пісень та популярних творів відомих композиторів. На закінчення вечора молоді артисти показали п'єсу-комедію. Присутні сміялися до сліз і нагороджували аматорів сцени щедрими оплесками.

Наступного тижня у центральній залі ХОС і УБК відбулася вечір під назвою „Сто” з нагоди 39 роковин КЛЕМ-у та 61-річчя Української Жіночої Організації. А по вечері була танцювальна забава, яка тривала до пізньої ночі.

З великим успіхом виступила наша славна оркестра класичної музики „Камирата Антіґва”. А в бібліотечі ХОС відкрилася виставка світлин.

Вже давно в нашому відділі не було імпрез, що пройшли б з таким великим успіхом, як імпрези, влаштовані з нагоди роковин КЛЕМ-у.

* * *

Український танцювальний ансамбль „Барвінок” з Курітіби взяв участь у XXIV Міжнародному фольклорному фестивалі, що відбувся в театрі Гваїра 17-го — 24-го серпня ц.р. Різні танцювальні ансамблі взяли в ньому участь. Виступ нашої групи був надзвичайно успішний, ансамбль виконав ряд українських народних танків з різних частин України.

Члени фольклорної групи „Барвінок” в Бразилії

Корнелій Шмулик

ЗАГУБЛЕНІ РЕЧІ

Згубив 52 юнаків і 52 ровери.

„ХАЙ СОНЦЕ І ВІТЕР НАМ ПЕСТЯТЬ ОБЛИЧЧЯ...”

Чотириденна прогулька в гори Аллегені, яку ми запланували для юнаків і юначок під час таборів на „Писаному Камені”, цього літа перевищила усі наші сподівання. Прогульку підготували „Бурлаки”, члени бурави табору юнаків на „Писаному Камені” — „Братство Лісової Правди”.

В понеділок перед полуднем, після тригодинної їзди, шістьдесят юнаків і юначок з повним вирядом разом зі своїми булавними прибули на місце відмаршу над річку-притоку ріки Аллегені. Відразу по приїзді на призначене місце над берегом ріки була збірка по таборах. Першою несподіванкою для юнаків і юначок був перехід через ріку. Всі мусіли скинути черевики і „гусаком” почали переходити ріку. Переходячи всі трималися ливу одною рукою, а в другій несли черевики. Перехід через ріку розбудив усіх мандрівників і заохотив до маршу. На другому боці ріки усі взулися і зупинилися на обід. Члени бурави перенесли їду через ріку у великих пачках і навіть нічого не замочили, але забули принести муштарду і майонез до канапок. Таборовики з’їли однак все з апетитом і були готові йти далі.

Булава юначок: Христя Небеш — Ком., Кікі Кордуба, Катя Тимків, Леся Петрина.

Перша частина траси провадила під гору доріжкою, а відтак скрутила в долину в ліс. Всі йшли дуже скоро, а деякі юнаки, погнавши наперед мене під гору. Тому, що я був провідником, всі ті скорі юнаки мусіли вертатися назад і йти за нами визначеною трасою.

Булавні йшли з радіями Сі-Бі і перекрикувалися один з одним і з централею, що знаходилася у „вені”, який в разі потреби був у контакт з нами.

Після двох годин ходу ми прийшли до ливового моста. Він виглядав як картина з фільму „Індіана Джовнс”. Ливни були старі і багато дощок бракувало.

Юнаки і юначки відпочивають на скелях.

Ярко і я ще під час плянування прогульки рішили не переходити з юнаками ріки цим ливовим мостом, бо він був надто небезпечний, але знову переходити через воду. Тут знов ми поскидали черевики і відважно пішли до води, так як попереднього разу. Але у воді було слизьке каміння і ті, що несли черевики в руці, тримаючись другою за ливу, спотикалися і „вимили” черевики.

По переході, треба було перейти ще один потік і скоро після цього група таборовиків прийшла на поляну, де нас чекали наші наплечники і шатра. По короткій відпочинку ми вирушили з повним вирядом в дорогу на призначене місце табору. Ішли ми понад годину з повними наплечниками, стрімко вгору до поляни, де було призначене місце нашого табору. Всі були дуже змучені, але вид з гори був чудовий і можна було бачити далекі зелені краєвиди, гори і чарівний захід сонця.

Після приїзду на місце юначки готові до маршу.

Переходячи через ріку всі тримаються ланцюгом однією рукою, а в другій несуть черевики.

На поляні ми розтаборувалися на ніч. Дехто розбив шатра, але більшість рішила спати під голим небом. Після вечері, по довгій дні ходу мандрівники були змучені і скоро поспули. Не спала лише стійка, що пильнувала табору і вогню. Ніч була дуже зимна, але проминула без пригод, лише над раном показався ведмідь, що переходив лісом попри табір. Його кроки тріскотіли і виглядало, що щось велике суне в нашу сторону. Сійка навіть збудила коменданта Тараса, але ведмідь, не знайшовши ніякої їди, поволі пішов у ліс.

Юнаки і юначки дістають останні інструкції і підготовляються до плавби.

Другого дня вранці ми зустрічали на вершині гори схід сонця. Поволі, мов слимаки таборовики почали висувати голови з мішків. Підходили, щоб завітати до вогню, де варилися у великому баняку вівсяні платки на снідання.

По сніданню і молитві ми спакувалися і зійшли з гори. Залишили свої тяжкі наплечники і шатра у „вені“, і вирушили в мандрівку. Наша траса провадила попід великі скелі, що виглядали як

печери, стрімкі дахи, тунелі і коридори. Через скелі траса йшла то вгору то вниз, аж ми зійшли до потоку. Після короткого відпочинку пішли далі. Здавалося, що ми йдемо цілий час вгору. Траса була заросла травами і папороттю і виглядала як чудовий, грубий зелений килим. Між травами була також пекуча кропива і декотрих мандрівників почали пекти і свербіти ноги: „Це добре на ревматизм“ сказав я юнакам, як колись мені мій дідо Ярема.

Одна за одною вирушають канойки в плавбу по ріці.

Здалека на зеленому тлі папороті довгий шнурок мандрівників вирізнявся своїми різноманітними кольорами одягу і малював чудову картину на тлі синього неба. По дуже довгому марші ми нарешті зупинилися на обід серед повалених дерев, що їх поперевертав торнадо кілька тижнів перед нашою прогулькою.

Після відпочинку ми пройшли ще чотири милі до призначеного місця таборування. За цей день ми промандрували дванадцять миль і усі були дуже змучені. Розпалили відразу вогонь, розтаборувалися, зварили вечеру і пішли спати, бо перед нами був

Всі мусіли скинути черевики і переходити через ріку.

Задоволені успіхом, юнаки і юначки після водної мандрівки.

очікуваний день прогульки канойками по ріці Аллегені.

Рано ми зілківдували табір, і виїхали на призначене місце на ріці, звідкіля ми мали вирушити на прогульку канойками. Була чудова погода. Приїхавши, ми поділилися на групи по три особи до одної канойки, повбирали рятівничі камізельки, одержали весла, дістали останні інструкції від комендантів і понесли свої човни на воду. Ріка була тиха і широка. До цієї плавби ми підготовлялися під час табору на „Писаному Камені”, де ми дістали професійні інструкції як поводитися і орудувати канойкою. Для практичних вправ їздили з табору на сусіднє озеро.

Один за одним ми вирушили в плавбу по ріці. Першою канойкою плів провідник друг Олег і нікому не вільно було його переганяти. Ріка заповнилася канойками — ріка несла нас поволі — 26 канойок заповнених юнаками і юначками — ціла пластова армада!

День був гарячий і на ріці повівав відсвіжуючий вітер, що віяв в протилежну сторону і трохи

Линвовий міст, що виглядав як картина з фільму „Індіяна Джовнс”.

утруднював веслування. Перші, що вивернулися з канойок у воду, були юначки з котрими їхала подруга Кікі. Вони притягнули канойку до берега, виляли з неї воду і поплили далі.

Припливши до одного відпочинкового перестанку на острові всі втішилися, бо думали, що це той острів, де ми мали обідати. Але це була лиш зупинка, щоб почекати на тих, котрі були дуже позаду. Тут по однім боці острова були пороги в ріці, де ми купалися. Це було щось надзвичайного і нового для таборовиків, бо скоро вода несла нас швидко через пороги так, що не треба було навіть плисти. Як приїхали всі канойки, що були позаду, ми знову

Готові з повним вирядом — Юнаки: Марко Качан, Костик Воевідка, Дамян Раковський, Гриць Соболь, Віктор Лебедович, Андрій Головачак.

вирушили в дорогу. Обідали на острові Томсон і відтак нас чекала друга половина плавби. Вітер, який спочатку був приємний віяв тепер проти нас і навіть завертав канойки в протилежну сторону, так що було тяжко плисти. Тепер ми вже були змучені і думали, що та довга і широка ріка не має кінця, а через вітер часто плили поперек ріки. Нарешті побачили великий міст, де кінчалася наша мандрівка. Ми повитягали канойки на берег, поскидали рятівничі камізельки і розповідаючи собі про наші водні пригоди чекали на від'їзд до нашого останнього місця таборування.

Приїхавши, мусіли скоро розтаборуватися, бо робилося темно. Зараз після смачної вечері на яку я смажив при лямпі гамбургери на вогні, юнацтво скоро заснуло. Шістнадцять миль плавби по ріці були приємні, зворушаючі, але й вимучили нас.

Наш останній день мандрівки був спокійний. Рано ми спали довше і збудилися до чудового сходу сонця над рікою. Тиха ріка пліла і відбивала проміння сонця, неначе відпочивала разом з нами. Після цілоденної плавби нам здавалося, що ми зналися вже віддавна з рікою і стали добрими приятелями.

Табір над рікою. Декотрі юнаки розбили шатра але більшість рішила спати під голим небом.

Як звичайно, ми стали голодні, чомусь гірське повітря мало на нас такий вплив, що ми все хотіли їсти. Після снідання, яке було виїмково смачне, були гри й забави. Булава грала відбиванку проти таборовиків і програла. Декотрі хлопці пішли плавати з виховниками, щоб охолодитися. День був соняшний і гарячий, але близько ріки не відчувалося спеки, аж ми почали пакуватися до від'їзду на „Писаний Камінь”.

Тяжко було залишати чудову природу, з котрою ми так зжилися і сідати до теплих авт, але за кілька хвилин вітер нас охолодив і ми були вдоволені, що їдемо назад до табору на „Писаний Камінь”.

По дорозі ми вступили до Мек-Доналд. По майже трьох тижнях табору і чотирьох днів прогульки це був пир. Всі наїлися досхочу.

В таборі вітав нас великий напис на кухні: „Вітаємо мандрівників!” Також чекала нас смачна вечеря, але після зупинки у Мек-Доналд майже ніхто з таборовиків не оцінив її. По вечері була заповіджена товариська зустріч при музиці.

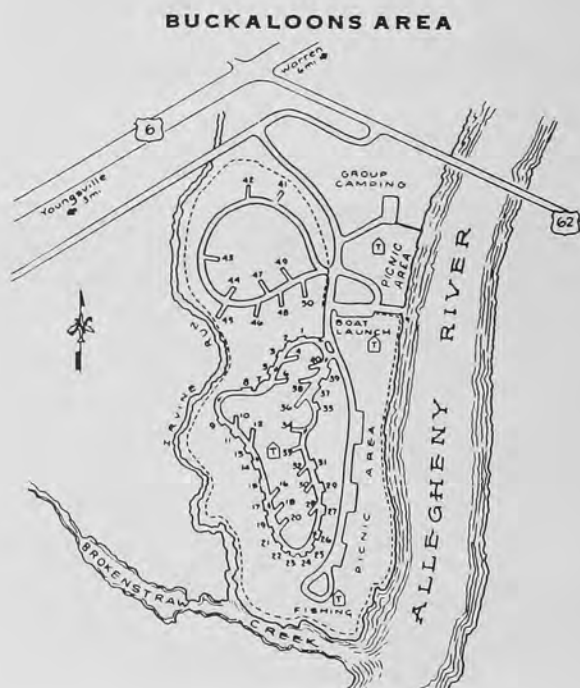
Ми все були голодні. При сніданню: Міка Словєвський, Андріян Захарій, Андрій Галєревич.

На цю зустріч всі таборовики перемінилися — повбирали свої забавові строї, позачісувалися, так, що майже не можна було їх пізнати. Усі бавилися і були повні енергії і ніхто не міг би вгадати, що кілька годин тому вони приїхали змучені, відбувши чотироденну прогульку.

ст. пл. Андрій Галєревич

Траса провадила попід великі скелі, що виглядали як тунелі, печері і коридори — Члени булави: Андрій Галєревич і Тарас Яцишин, Ком.

ХРОНІКА

КУРІННИЙ ТАБІР ЮНАЦТВА СТАНИЦІ У ВАШІНГТОНІ

Найбільше юнацької молоді було того літа на курінних таборах, що їх запланувала і перевела Станична Старшина Пластової Станиці у Вашингтоні на посілості пл. сен. Романовського в днях від 20-го до 25-го червня 1985 року.

Кожен учасник курінних таборів 50-го і 45-го куренів мав в тому часі достатню кількість пригод. Листа таких пригод напевно була б безконечна, адже сама ідея курінного табору — це вже пригода. Жити тиждень без хати, без „майкровейв“, без води, де одинокє місце, яке можна назвати своїм „власним“, є розміром шість стіп на дві, і навіть це місце в шатрі зникало під вирядом товаришок...

Усе належало всім: шнур юначок був також шнуром юнаків. Спільна кухня, спільне відкриття, спільні вечірки. Табір дав можливість пожити поза межами звичайного „цивілізованого“ світу. Тяжко було пояснити товаришкам, які залишилися в місті, що їдемо будувати власне „містечко“ серед лісу, у горах Мериленду, на „Зимній воді“. Там юнацтво пішло і за допомогою друга Ставничого проклало вузьку, довгу стежку в ліс. Юначки поставили свої шатра серед зелених дерев на килимі папороті.

Передача хорунжим прапору в таборі

Довкола шатер мусів бути порядок, щоб по ночах юначки не спіткнулися на каменях. Лятрини мусіли бути викопані якнайшвидше. Вішаки, полицки — усе було збудоване так, щоб якнайменше нищити зелений ліс. Довкруги табору юнацтво бачило серед густого лісу пусті місця, де колись була зелень. Юнацтво дуже уважало, щоб не нищити лісу.

Українські пластуни не забули поставити найважливішу споруду на всій оселі: скоро знайшлися дві міцні колоди, викопано ями, вимірено площу, повішено сітку. І так табір задовольнив важливу вимогу — можна було грати відбиванку!

На цій чимраз більше „поправлений“ оселі відбувались гутірки, вечірки, теренові гри і забави. Юнацтво навчилося стріляти з рушниці, і навіть мало нагоду їхати кіньми. Юнаки 45-го куреня мали формальний дебют (щоб вони не заздрили дівчатам). Це відбулось підчас формального бенкету, на якому „краватки“ (з паперу) були обов'язкові, а дівчата несли зроблені ними китиці квітів.

Рання збірка на курінному таборі

Хлопцям більше сподобався сосновий ліс по другій стороні поляни. Кухня та місце збірок з маштом були спільні, а прибиранням місця довкола шатер займався кожний курінь. Ця піонірка ніколи не кінчалась, бо уява юнацтва — безмежна, а шнура і дерева було подостатку! Треба було збудувати кухню, щоб Ірця Бартошик і Андрій Бігун могли тяжко і пильно працювати і скоро подавати смачну їжу, яку разом з ними приготував друг Юрій Гавдяк.

Учасники курінного табору Пластової Станиці Вашингтон, літом 1985 р.

Юнаки верхи на конях

Прогулянка учасників курінного табору на конях

На оселі пл. сен. Романовського (якому ми сердечно дякуємо за те, що дозволив нам користуватись його чудовою землею) від 20-го до 25-го червня 1985 року юнацтво з Вашингтону підготовлялось до інших таборів, а деякі підвищили свої ступені.

Усі прекрасно таборували і з нетерпінням чекають наступного курінного табору.

Від імені 50-го куреня УПЮ-ок сердечно дякую ст. пл. Тані Ставничій комендантці (курінній) за надзвичайний табір і за всю її працю в курені та товарищів. Бажаємо їй всього найкращого в університеті і в старшому пластустві.

СКОБ!

пл. розв. Дора Хомяк
бунчужна (курінний суддя 50-го
куреня ім. Оксани Лятуринської)

З ХРОНІКИ КРАЙОВОГО ТАБОРУ УЧАСНИЦЬ І УЧАСНИКІВ В МАНІТОБІ — КАНАДІ ЛІТОМ 1985 р.

ТАБІР НА КОЛЕСАХ

Крайовий табір учасниць і учасників відбувся цього року в місяці серпні в Манітобі. Це був табір на колесах — на велосипедах. Табір звався „Рогаті роверисти”. Ми цю назву придумали тоді, коли на прогулянці на велосипедах, ми знайшли оленячі роги. Від тоді ми, „Рогаті роверисти”, ці роги возили зі собою.

пл. уч. Рома Гута
гурток „Ломикамін”, XVI курінь УПЮ-ок Торонто

Кожного року в місцевості Давфин в Манітобі — Канаді відбувається великий український фестиваль. Це вже втретє пластуни, учасники крайових таборів, брали участь у цьому фестивалі: вперше в 1970 році, відтак в 1981 р. і цього 1985 року. На світліні пластуни несуть прапори на чолі дефіляди, яка проходить вулицями Давфину. За юнацтвом члени бурави: ст. пл. Нестор Микитин, ст. пл. Наталка Степура і ст. пл. Тарас Снігура Криють пластові ряди пл. сен. Юлія Войчишин — Голова виховного сектора КПС, пл. сен. Роман Копач — комендант табору учасників пл. сен. Божена Іванусів — комендантка табору учасниць

„РОГАТІ РОВЕРИСТИ”

Це був мій перший крайовий табір і я був з нього дуже задоволений. Я запізнав багато людей і зустрів багато товаришів. Цей табір був дуже добре зорганізований і це мені сподобалося.

Чотироденна прогулянка була дуже цікава. Ми відвідали українські фарми, старі церкви та багато українців.

Кінчаю: „Коли буде наступний КРАЙОВИЙ ТАБІР?”

пл. уч. Ждан Шулякевич
гурток VII курінь УПЮ-ів Вінніпег

Табір учасників-юнаків на роверах 1985 рік п.н. „Рогаті роверисти”

Піднесення прапорів на таборі учасників 1985 рік на „Королівському майдані”

ТАБІР РОВЕРИСТІВ

Їдуть, їдуть по долині
гусаком в одній родині.
Їдуть, їдуть по горі
стають разом всі в обідній порі.
Таборують в різних місцях,
видно все вогні у нетрях.

пл. уч. Ева Шкляр
гурток „Нечуй вітер”,
X курінь УПЮ-ок Торонто

З ХРОНІКИ ТАБОРІВ В КАНАДІ 1985 р.

Відзначка крайових таборів символізує:

- шатра — сталий табір прихидників/-ць
- ровер — мандрівний табір учасників/-ць на колесах-роверах
- вітрильник — мандрівний табір розвідувачів/-ок в надморські провінції
- гори — гірський табір скобів і вірлиць

ЧИ ЗНАЄШТИ УСП?

СТОРІНКА ПРО УЛАД СТАРШОГО ПЛАСТУНСТВА

УСП на КПЗ!

В днях 26 і 27 жовтня ц.р. відбувся на Союзівці XVII-ий Крайовий Пластовий З'їзд (КПЗ). Крайові Пл. З'їзди відбуваються в Пласті що два роки, щоб вибрати нову Крайову Пластову Старшину (КПС), та провадити працю в краю.

Станиці в краю висилають **ДЕЛЕГАТИВ** які мають право голосувати на КПЗ. Курені УСП також мають право на одного делегата, але з 20-ох куренів УСП, лише 6 вислали делегата а решта втратили свій голос. Курені які голосували: Лісові Чорти, Орликівці, Сіроманці, Перші Стежі, Греблі, Спартанки.

На КПЗ було 178 делегатів, з яких 41 були з УСП. Члени УСП брали активну участь в нарадах комісій як члени комісій (3) та як гості. Роля комісій на КПЗ є розглянути пропозиції на резолюції і рекомендації в різних справах і дати їх під голосування пленуму КПЗ. Голосується тільки офіційними картками (4). Резолюції які є прийняті на КПЗ будуть подані в Пластовому Листку і відтак є обов'язуючі в краю.

На комісіях які схвалюють резолюції у виховних справах було відносно велике число УСП. На Комісії УПН — було 9 членів УСП на 19 членів в комісії, на Комісії УПЮ — 4 члени УСП на 16 членів, та на Таборовій Комісії УПЮ — 9 членів УСП на 16 членів в комісії. В Номінаційній Комісії — яка старається перед і підчас КПЗ підшукати членів на всі пости в КПС — було 3 члени УСП на 14 членів комісії. На Верифікаційно-мандатній Комісії — яка перевіряє чи всі ті, що є зголошені як делегати мають заплачену вкладку — всі три члени комісії були з УСП.

На Господарсько-бюджетовій Комісії — яка розглядає висоту вкладок та укладає бюджет — було 2 члени УСП на 13 членів комісії. На Статутовій Комісії — яка розглядає можливі зміни до Статуту Пласту — було 3 члени УСП на 24 членів комісії. На Резолюційній Комісії — яка подає на пленум КПЗ резолюції загального характеру — було 2 члени УСП на 12 членів комісії.

На святочнім бенкеті під час КПЗ члени УСП та УПЮ зі станиці Нью Йорку взяли участь у програмі, яку підготувив курін „Верховинки” (5)

В суботу вечір під час КПЗ відбулися сходини Курінних і Осередкових УСП. (2) Збір одобрих дату і місце на черговий Крайовий З'їзд УСП — 14-15 червня 1986 на Новому Соколі. Також вибрано Номінаційну Комісію яку очолює Тарас Ковч, Бурл. Завданням комісії є підшукати членів до нового Крайового Реферату УСП.

До новообраної КПСтаршини входять 5 членів УСП на 15 членів КПС. В уступаючій КПС було 4 члени УСП на 18 членів. (Обидва числа включають Крайових Референтів УСП і УПС які є вибрані окремими З'їздами.)

Присягу члена КПС склали (6) — Орест Український, ЛЧ — Крайовий Комендант Пластунів та Аскольд Винників, ОХ — Референт Новацького Вишколу (обидва на знімці (1)). Також вибрані до КПС: Ігор Струтинський, ЧК — Діловод Тіловиховання та Ляля Гафткович, Гр. — Діловод Вишколу УПЮ.

КУРІННІ РАДИ

ЛІСОВІ МАВКИ — VI.85 в Лос Анджелес

— вибрано новий провід:
курінна: Христя Дзюк
суддя: Христя Панчук
скарбник: Оксана Лисейко
хронікар: Христя Кушнір
хорунжа: Юстина Левицька

Адреса нової курінної:
Christine Dziuk
2341 W. Walton St.
Chicago, IL 60622

ВОВКУЛАКИ — X.85 в Торонто

— вибрано новий провід:
курінний: Юрій Мончак
суддя: Тарас Сілецький
скарбник: Юрій Сілецький
— прийнято 5 кандидатів
— плянують допомогти при переведенні „Золотої Булави”

ПРИВІТИ ДЛЯ „ЮНАКА”

Редакція „Юнака” одержала знову два привіти — тим разом вони із Австралії і Канади. Один із табору Пластової Станиці в Сіднею, Австралії на якому вшанували 15-річчя смерти д-р Олександра Тисовського. До гарно виконаного привіту залучені дві світлини із табору, які з приємністю містимо на сторінках журналу.

Станічний табір в Сідней, Австралія 84-85 п.н. „Цвіт України і краса”. Табір юнацтва

Станичний табір в Сідней, Австралія 1984-85 р. п.н. „Цвіт України і краса”. Юнаки відпочивають під час дводенної мандрівки.

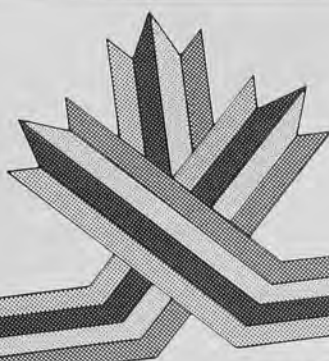
Вишкільний табір новацьких виховників в Канаді п. н. „Жовті Води” що відбувся в серпні 1985 року прислав знімку усіх учасників та проводу, яку також містимо. Учасники — це в більшості юнацтво.

Учасники Станичного Пластового Табору
ЦВІТ УКРАЇНИ
І КРАСА

В СІДНЮ АВСТРАЛІЇ ЯКИЙ ВШАНОВУЄ
ПАМ'ЯТЬ ДР-ОЛЕКСАНДРА ТИСОВСЬКОГО
В 15-МУ РІЧНИЦЮ ЙОГО СМЕРТИ
ПЕРЕСИЛАЮТЬ

[illegible]

Вишкільний табір новацьких виховників в Канаді п.н „Жовті Води”. Серпень 1985 р.

БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ КАНАДИ РОБИТЬ КАНАДУ ДОБРИМ МІСЦЕМ ПРАЦІ І КРАЩИМ МІСЦЕМ ДЛЯ ЖИТТЯ

Останніми роками Уряд Канади поробив заходи в напрямі однакової реальної можливості праці й життя для всіх: Ось деякі з цих можливостей:

ОДНАКОВІ МОЖЛИВОСТІ ПРАЦІ

Уряд Канади поробив заходи, щоб забезпечити всім канадцам, не зважаючи на расове чи культурне походження, мати повне право на працю у державній службі, королівських корпораціях й інших регульованих державою підприємствах.

Громадяни менших груп долучені до федеральних агенцій, комісій і рад.

ШВИДКЕ І СПРАВЕДЛИВЕ ПОЛАГОДЖУВАННЯ

Багатокультурність Канади використає \$4.9 у двох наступних роках, щоб у звіті охопити рекомендаціями спеціального Парламентарного Комітету культурні і расові справи за гаслом „Рівність тепер!”

Багатокультурність Канади також заснувала державну програму для дії поліції для меншин, щоб розвинути краще порозуміння поміж поліцією й етнічними спільнотами.

КРАЩІ МОЖЛИВОСТІ ДЛЯ БІЗНЕСІВ (КОМЕРЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ)

Крайова Конференція для Бізнесів і Багатокультурності відбудеться 1986 року з метою допомогти людям розвинути етно-культурні бізнеси корисними контактами й технічними інформаціями. Конференція досліджуватиме шляхи розвитку малих

бізнесів, щоб їхні власники користуванням відмінною мовою, культурою і вмінням перекладу досягли якнайкращі успіхи.

ДОСЯГНЕННЯ УРЯДУ

Створення в Парламенті Комітету Багатокультурності забезпечить відділові федерального уряду різноманітність вияву багатьох рас, і культур у всіх програмах, політичних міркуваннях і практиках.

ДОСЯГНЕННЯ ДЛЯ ЗАСОБІВ КОМУНІКАЦІЇ

Багатокультурність Канади встановила дорадче тіло, щоб поліпшити діалог поміж радіомовленням і етнічними спільнотами, і щоб дораджувати урядові у справах радіомовлення.

Тож, крайова програма дії, щоб покращати гармонійне співжиття рас і культур, почалася.

Програми вже подані, щоб забезпечити правами вияв культур. Тепер ми йдемо вперед, наголошуючи рівні економічні можливості. А це допоможе Канаді стати, можливо, найкращим місцем для життя і праці.

Більше інформацій можна дістати, звертаючись до бюро Державного Секретаріату Багатокультурності, що є вблизи, або пишучи до: Багатокультурність Канади, Оттава, Онтаріо K1A 0M5

Державний Міністер Багатокультурності,
Дост. Отто Єленек
7064 Етнічна Преса 1985

Minister of State
Multiculturalism
Hon. Otto Jelinek

Le ministre d'État au
Multiculturalisme
L'honorable Otto Jelinek

НЕ ВДАЛОСЯ

В кімнатці таборового шпиталика було пусто. Хворих не було, тільки медсестра Ірина сиділа і вишивала при малій лямпі подушку.

Раптом за вікном почулися притишені голоси, тупіт і за хвилину до шпиталика зайшло кілька юнаків, несучи на руках братчика Олега. Його завжди усміхнене лице було тепер напружене від болю.

— Напад на юначок не вдався, — пробував жартувати.

Нога була, мабуть, зломана, напухла і дуже боліла.

— Прийдеться відвезти Олега до лікарні, — повідомила юнаків Ірина.

Закріпила ногу дощечками і допомогла хлопцям винести Олега до таборового авта, яким і від'їхали до недалекого містечка. Ірина знову сіла вишивати. Вже колись таке було... Так, добре пригадувала.

* * *

Коли Ірина була малою — залюблювались на віддаль. Ходила вона до народної школи, яку проводили сестри монахині. В монастирі крім народної школи була також гімназія і гуртожиток. Дівчата, які жили в гуртожитку були під дуже строгою опікою монахинь. Не можна їм було виходити поза мури монастиря і великого саду-городу. Але нудно не було, бо хлопці-студенти зі сусідньої школи приходили часто під монастир і здалеку співали пісні, а в часі вечірні в каплиці час-від-часу кидали очима в сторону дівчат і залюблювались в одну-чи другу.

Ірка в гуртожитку не мешкала, а ходила з дому що був недалеко.

Одного дня ішла спішно до школи, як вже біля дверей наздогнав її студент Василь, приятель її брата.

— Ірко, як маєшся? — заговорив поспішно. — Як там у школі? Багато науки? Я знаю, ти спішишся. Зроби мені прислугу — передай цю карточку Оксані. Дискретно!... — І всунув у руку папірчик.

Ірка завмерла. Передавати листи дівчатам з гімназії було строго заборонено. Але як сказати Василеві, що вона боїться?! Взяла папірчик і відчинила важкі двері школи. Вже було пізно, саме дзвонив дзвінок. Коридори були пусті, Ірка то йшла, то підбігала на пальцях по встелених килимами коридорах. Карточку заховала в книжку. До кляси зайшла вже разом зі сестрою Емілією...

Народня школа, до якої ходила Ірка, була відділена від гімназії, де вчилася Оксана, великою театральною залею. Пройти до гімназії незаметно, було майже неможливо, бо скрізь панував спокій і тишина, та безшелесно проходили коридорами монахині.

— Треба прочитати, що пише Василь, чи це щось спішного, — подумала Ірка, і легенько витягнула карточку. Відкривала її потихесенько, помалесенько, щоб сусідка Галя не завважила. Нарешті! „Оксано! Тужу... Сьогодні о 9-й прийдемо над став. Василь”. Ірка зрозуміла, що карточку треба передати негайно. На „великий” перерві, яка тривала 15 хвилин, рішила дібратись до Оксани. А в часі перерви було в монастирі так: учні народної школи бавились м'ячем, ливами і мішечками з фасолею на передньому подвір'ї, а гімназистки проходили поміж клombaми квітів і поміж деревами, та й понад ставом — на задньому подвір'ї, з другої сторони монастиря.

Ірка „ніби за м'ячем, відбігла в сторону заднього подвір'я. Серце товклося, бо недалеко стояла сестра Стефанія, найстрогіша монахиня, яка тільки могла бути. Але мусіла передати карточку. Ось вона вже сховалася за будинок, пробігає поміж живоплотами. Вже зустріла кілька гімназисток, які навіть не подивились на неї — малу.

— Де та Оксана, — розпучливо думала Ірка. — Де вона ділась?!

Ховаючись від сестри Стефанії поза кущами рож — Ірка пробігала стежками городу. За високою статуєю нарешті побачила Оксану.

— Маєш, від Василя, — всунула здивованій Оксані записку і вже повільніше верталася до школи.

Задзвонив дзвінок і Ірка кинулась бігти до дверей школи, щоб дігнати товаришок, які вже заходили до будинку. Раптом руку на плече поставила їй сестра Стефанія... Ірка завмерла.

— Ти чому біжиш? Не вмієш гарно, повільно ходити?... і на тому скінчилось.

Вечором Ірка вчилася при нафтовій лямпі, і вже здавалось, все зробила, як під дверима почувся тупіт і притишені голоси. Двері відчинились і зайшов брат. Розглянувся по кімнаті.

— Де тато? — запитав Ірку.

— Тато вже спить, — відповіла.

Брат вийшов надвір і за хвилину зайшов із ще з одним приятелем, а за ними, спираючись на палку, пришкунтильгав Василь. Хлопці обережно посадили його на канапу.

З кухні вийшла мама. Оглянула ногу Василя і насварила, що не вважає, як ходить. Нога, мабуть, зломана. Треба закликати лікаря.

— Чи можна так, щоб мої батьки не знали? — просив її Василь.

А все сталося через псів. Хлопці-студенти прийшли о 9-ій, як заповів Василь Оксані, під мури

монастиря, від сторони ставу. Вилізли на мури і хотіли влаштувати дівчатам серенаду. Тільки що Василь торкнув струни гітари і розпочав „Ой ти дівчино“, як у вікнах монастиря засвітились свічки і появились голівки дівчат. Все було б так гарно. Та тут котрась сестра спустила з прив'язі вівчурів. Собаки кинулись до муру, хлопці кинулись тікати, Василь впав і зломив ногу.

Вернулось авто зі шпиталю. Братчик Олег щасливо всміхався, бо нога не була зломана. Медсестра Ірина всміхалась, бо це все їй так нагадало дитинство.

ВІНШУВАННЯ

Від редакції: Як звичайно у Різдвяному часі наші юначки і юнаки ідуть з колядою і віншуваннями. Подаємо тому ряд віншувань, які можна використати.

1

Сію, сію, посіваю,
Вам від серця посилаю,
Добра, здоров'я і достатку,
Спокою й сили в Вашу хатку.
Щобисте прожили та й звікували,
Біди і горя не зазнали.
Щоб Вам жито родило,
Пшениця й овес,
Щоб Вами пишався рід увесь.

2

Сію, сію посіваю,
З Новим Роком Вас вітаю,
Коноплі під стелю,
А лен по коліна,
Щоб Вас, хрищених, голова не боліла.

3

Сію, сію, посіваю,
З Новим Роком Вас вітаю.
На щастя, на здоров'я,
На цей Новий Рік.
Щоб Вам краще жилося як торік.
Щоб добро текло до Вас рікою,
Та щоб жили Ви у бажанім спокою,
А ще зичу досягнення більшої слави,
Та щоб добре йшли Вам справи.
Віншую, віншую, не перестану,
Доки від Вас чогось не дістану.

4

Віншую Вам на Новий Рік,
Як завжди в нас віншували.
Щоб Ви всього досить мали,
Й ніколи не бідували.

Нехай минає Вас всяка біда,
І не болить Вас голова.
Нехай зникне з жита кукіль,
І не болить Вас мозіль.

Не хворійте Ви ніколи,
Від Миколи до Миколи.
Щоб ніколи в Новім Році
Не боліло Вас у боці.

5

Сію, сію, посіваю,
З Новим Роком Вас вітаю.
Посіваю в Вашій хаті,
Будьте радісні й багаті.

І щасливі і здорові,
Не скупі на добрім слові.
І невтомні як бджола,
І веселі як весна.

6

Сію Вам пшеницю-насіння,
Щоб щедре було Ваше покоління.
Тай зичу достатку у Вашу господу.
І вік свій прожити на славу народу.

7

Сію, сію, посіваю,
З Новим Роком Вас вітаю,
Щастя і радості бажаю.

Щоб хвороби Вас минали,
Щоб лише здоров'я мали.
Щоб завжди в достатку жили,
І раділи, не тужили.

8

Сію, сію, посіваю,
З Новим Роком Вас вітаю.

Не з сівалки, а з долоні,
По долівці, по ослоні.
Посіваю в Вашій хаті,
Будьте радісні й багаті.
Сійся, родися жито, пшениця,
Щоб в stodolі була всяка пашниця.
Щоб була весела Ваша хатка,
І була повна від достатка.

УКРАЇНА І Я

(Уривки із шкільного завдання учнів 8 класу)

Я ніколи не бачила України, але щодня в школі вчуся щось про неї. „Україна — це багатий край...” — таке пишуть в книжках і це напевно правда, тому що багато народів хотіли її завоювати. Навіть коли ми живемо на чужині не можемо забути про Україну, бо це є частина нас і це є наша історія.

Адріана К.

Україна — чарівна країна,
Повита піснями, звичаями.
Мова чиста, срібная,
Земля вкрита
Зеленими гаями.

Ева Ш.

Я думаю, що було б дуже сумно відректись України. Вона має великі труднощі, і може треба за неї терпіти. Але Україна все була добра для нас. Вона вчила нас мови, передала звичаї. Ми повинні любити її.

Ада Ш.

Україну я розумію, як мою країну. Хоч я ніколи не відвідала її, мої бабці все мені говорять про неї. Україна бідна, бо москалі її нищать. Вся моя родина приїхала з України і дуже терпіла. Люди всюди терплять, але я думаю, що в Україні таки найбільше.

Наталка Б.

Треба боротися, щоб Україна була вільною.

Адріана К.

Я не можу любити Україну, бо я її ніколи не знала, але я можу любити її звичаї. Я є канадська українка.

Роксоляна Д.

Я не була в Україні, але я її дуже люблю. Я горда, що є україркою. Я рада, що ходжу до школи св. Димитрія, де всі учителі й учні українці.

Люба Г.

Краса її велика, але тяжко вона терпить. Україна — це „наша — не своя земля”, як писав Тарас Шевченко.

Ліля В.

Багато славних людей дала Україна. Я є і хочу завжди бути україркою.

Таня Д.

Україна багато терпіла. Вона воювала з турками, татарами, москалями і поляками. Тепер є під владою москалів-большевиків. Я ще не був в Україні, але я українець.

Адріан Л.

Україна, яку я пізнаю, — це чудова країна з багатою культурою. Ми всі тут, у Канаді, повинні розказувати нашим друзям про цю чудову землю.

Юля Ш.

Я не знаю багато про Україну. Україна має бути дуже гарна країна, але там совети всіх переслідують.

Роман Г.

Україна є моя батьківщина, і я хотів би її відвідати. Я думаю, що Україна була б вільною, якби Богдан Хмельницький не уклав договору з москалями. Шкода, що Україна не вільна, і ми, українці, не можемо вернутися на Україну, нашу батьківщину.

Орест В.

НОВІ ПЛАТІВКИ

Українська камерна музика

(Ukrainian Chamber Music)

Струнна оркестра Українського Музичного Інституту в Торонто існує вже сімнадцять років під невтомним керівництвом маистра Івана Ковалева — видатного диригента і музиколога. Минулого року оркестра випустила в світ надзвичайно вартісну платівку, на якій награно оркестрові твори трьох українських композиторів: „Українська сюїта” Миколи Лисенка, „Симфонетта” Джіанні Колодуб та „Диптих — пісня і танок” Василя Витвицького. Також награно „Українську сюїту” видатного американського композитора Квінсі Портера.

Беручи під увагу дуже малу кількість у нас награної на платівки української оркестрової музики, українці в діаспорі повинні бути горді, що появилася платівка з високоякісними музичними творами. Ця платівка не тільки повинна знайти собі місце в кожному українському домі, але й заслуговує на те, щоб її рекомендувати приятелям і знайомим не-українцям.

Платівку можна набутися в усіх українських крамницях, а за дальшими інформаціями слід писати до Українського Музичного Інституту ім. Лисенка в Торонто.

Українська фортепіанова музика

(Ukrainian Piano Music)

Заслуги молодого піаністки і активної пластунки Юліани Осінчук широко відомі українській громаді. Вчилася вона у Фонтанблускул оф Файн Артс у

відомої учительки Надії Буланже, далі в Національній Музичній Консерваторії в Парижі, в Генгельвуд Інституті (Масачусетс), в університеті Південної Каліфорнії і у славній консерваторії Джуліярд, де отримала докторат з музики. Тема її докторської праці — український композитор Віктор Косенко. Юліана здобула цілий ряд престижних нагород, викликавши позитивні завваги багатьох видатних музичних критиків.

Впродовж своєї блискучої кар'єри Юліана завжди була „амбасадором” українського музичного мистецтва, виконуючи твори українських композиторів і даючи виклади на різні теми з української музики. Не диво, що на цій своїй першій платівці Юліана награла твори виключно українських композиторів, а саме: Бортнянського, Ревуцького, Штогаренка, Лисенка і Косенка. На обкладинці подано короткі пояснення в двох мовах про награних композиторів і їх твори. Ця платівка не тільки є доказом високоудосконаленої техніки і глибокої музичальності піаністки, але й служить як цінний історичний документ української фортепіанової творчості.

Платівку Юліани Осінчук можна набутися в усіх українських крамницях або безпосередньо звертаючись до:

Yevshan Communications, Inc.
Box 125, Station St. Michel
Montreal, Quebec, H2A 3L9

Бандура — ч.2 (Bandura II)

Цей другий випуск видатного молодого українського бандуриста з Австралії, Віктора Мішалова, дає слухачам різноманітний і цікавий репертуар. В ньому появилися два твори бароккових композиторів Баха („Сарабанда”) і Генделя (Пасакалія), чотири композиції самого виконавця („Гайдук”, варіації на тему „Ой не ходи, Грицю”, „Козачок” та „Українська рапсодія”), як також твори композиторів Сергія Баштана, Миколи Лисенка, Віктора Кухти, Миколи Різоля та Євгена Бобровникова. Мішалов вивчав гру на бандурі в Петра Китастого і Петра Гончаренка в Дітройті, а також в Києві під

наглядом проф. Сергія Баштана і Григорія Татаренка.

Yevshan Communications, Inc.
Box 125, Station St. Michel
Montreal, Quebec, H2A 3L9

Леся

Леся Волянська з Торонто — це найновіша „зірка” — вокалістка в українській музиці легкого жанру. На цій першій платівці Лесі включені українські народні пісні в сучасній обробці, пісні з України та чотири нові композиції: „Твої очі” Богдана Волянського (батька Лесі) та „Ти питаєш, чи кохаю”, „Ой губочки, опенечки” і „Кохання — квітка природи” Марка Беднарчика. Лесі вміло акомпанює ансамбль інструменталістів з Монтреалю і Торонто.

Yevshan Communications
Box 125, Station St. Michel
Montreal, Quebec, H2A 3L9

Шумка... Поворот вітріві (Shumka... Return of the Whirlwind)

На цій платівці награно танцювальну музику, якою користується танцювальний ансамбль „Шумка” з Едмонтону у своїх виступах. Музику виконує велика оркестра легкого жанру („pops” orchestra). Диригентура і оркестровка музичного керівника „Шумки” Євгена Звоздеського. Ця платівка найбільше буде цікавити любителів українського народнього танцю.

Ukrainian Shumka Dancers
Box 342
Edmonton, Alberta, T5J 2J6

Лідан... За небокраєм

(Lidan... Beyond the Horizon)

Дует „Лідан” складається з двох симпатичних вокалістів з Чикаго — Ліди Сасвич-Риндик і Богдана Бухвака. Це їх перший звукозаписний випуск, на якому, крім знайомих нам „Києве мій”, „Лебеді материнства” і „Волошки”, є нагода почути п’ять нових пісень, написаних Лідою і Богданом. Режисер і аранжер репертуару, Богдан Крутяк, — це колишній член ансамблю „Промінь” з Чикаго.

Lidan Records
P.O. Box 348008
Chicago, Illinois 60634

Буря — ч.4 (Burya — Live in Toronto)

Цю платівку награно під час одного з виступів оркестри „Буря” в Торонто. Як і на попередніх трьох платівках „Бурі”, репертуар цієї платівки складається виключно з танцювально-розвагових пісень. Як звичайно, виділяються своєю грою Роман Когут (керівник, акордеоніст і вокаліст) та Ярослав Григорський (скрипаль).

Burya
c/o Ron Cahute
259 Aldercrest Road
Toronto, Ontario, M8W 4J9

Олесь Кузишин

ст. пл. Юрко Мончак

*Студент молекулярної генетики в Монреалі.
Одержав першу нагороду серед старшої групи на
8-му конкурсі молодечої творчості, який проголосив
Літературно-мистецький клуб ім. В. Симоненка в
Мельборні, Австралія*

ВІДГОМІН ВСЕСВІТУ

Частина Перша

Часом мені здається, що шукаю чогось, чого нема. Просуваюся крізь темну порожнечу, і теперішній час видається вічним; але чи вічність вимірюється часом? Дивне питання. Але ж бо вічність це саме є брак часу; вічність тим і є характерна, що не має поділу: так само, як крапка не має вимірів — вона безвимірна. Отже одна мить рівняється вічності; одне зерно дорівнює всесвітові.

В одну мить буття я зглибив матерію у різних її видах: гігантські системи, мініатюрні скупчення мільйонів світів, які починають навіть самопропагуюче світло. Всесвіт... І час це поняття смертності, проходив різно, залежно від оточення, крізь яке він проходив: раз навкіс, опісля серпентиною звивався, нераз повз прямо, щоб тоді блискавично вискочити кудись вбік та протягнутися неуявно довгими інтервалами.

Всесвіт...

Серед цієї велитенської сили, серед порожнечі, виповненої матерією, просувався мій дух. Не був він з матерії, ані з антиматерії; він був просто поза матерією. Враз відчув я, як відгукнулося у всесвіті ледь чутне потрясання. Що це? Невже ж це і є відгомін того, чого я шукаю? Дивно... Тут, на краю спіралі, далеко від ядра, де починаються чарівні дії постання нових світів, та катаклізмові епілоги перестарілих систем... тут, де я й не думав загостити. І знов — якесь хвилювання, заколочення рівноваги твору. Що за диво? Чому воно так?

Як магнет, притягає воно до себе, і я зближуюся до джерела заворушень. Прокрадаються крізь проміння Великого Коваля, що координує свою зграю м'ячиків, які зібралися навкруги нього, як слухняні діти, і кружляють, витворюючи поділи часу. Зблизилося та збільшилося теж заворушення у мирі всесвіту, і ця поранена недосконалість спрямувала мене в один специфічний напрям. Перша... друга... ні, третя куля. Кружляє теж навколо Коваля, і сама ogrіває себе спершу з одного, тоді з другого боку. А Ковалеві байдуже; проживе свій вік, а тоді розпустить свої іграшки у безконечність, та й сам туди зникне. Нехай шукають собі інших золотих вогнів.

Дивна ця третя куля: відмінна від інших, хоча другі може ще дивніші. От, одна більша заручилася обручами, а ще одна, велетенська, шаліє вихорами та спалює свою енергію в диких танках своєї

атмосфери. Наближаюся до цієї третьої кулі — чого ж вона так корчить мир всесвіту? Де зник її внутрішній спокій, гармонія із Твором? Сяє вона таким лагідним, блакитним серпанком і тим то не відмежовує різко темноту всесвіту від свого ясного обличчя, а м'яко вилискує на тлі порожнечі.

Злітаю ближче до цього марива і чую, як в мене закрадається неспокій. Вже давно такого почуття я не мав... здається, ще колись давно, ще перед моїм переходом у вічність... так, це було тоді. А чому це повторюється знов тепер? І чому якраз тут?

Вже недалеко вирізняються поодинокі деталі на поверхні цієї третьої кулі; дивно мені знайомі. Близькі, а такі далекі. Чи не вічність мене відчужила від матерії? А чому ж існує цей зв'язок мого теперішнього буття із цією кулею? Зараз, може якраз тут знайду хоч вказівку на розв'язку питання.

Розлягся м'який пух під мною — неначе мряка. Порушується повітря, і в темній блакиті відблискують інші світи, ген далеко від цього блілого пуху. Тут — ніч, зима. Пригадав собі — колись я це переживав, відчував змислами, це була частина мене, а я — частина цього. А тепер? Відчуваю духом. А дух, він є багато чуйніший від змислів. Як все змінилося. Темно навкруги, але білий пух відблискує далекі світи, немов відкидає від себе все, що чуже, що могло б його змінити. Але мене не може відкинути, бо я є поза цим світом. Так добре. Так краще.

Біля мене згорблене якесь єство. Само, серед завмерлого сніговика? Ні, ось і стоїть недалеко ще одно, а далі ще інше, і ще. Наближаюся до першого — і збільшується хвилювання миру. Так, це видно звідси походить потрясання всесвітньої рівноваги. Радію, бо знайшов джерело своїх розшуків. Але... чому?

А єство, це перше, і друге, і взагалі у кожного з них у руках лопати, і раз за разом порушують ними той білий, холодний пух: розкидають його навкруги повільно, змучено. Копають яму. Збоку — ряд інших постатей, теж із дивними, але інакшими, інструментами. Але ті не рухаються. Може замерзли? Перший із тих, що з лопатами, нараз наткнувся своїм знаряддям на щось тверде — і пролунав з-під лопати глухий стукіт. Він зігнувся повільно, зісунувся на коліна і, порпаючи руками у холоднім пуху, витяг з ями якусь фігуру, якусь дивну

річ. Враз я відчув глибокий неспокій, немов приспане переживання, бо це мені щось нагадало. Довго призабуте, але безсумівно це було це саме почуття. Це був страх! Але не страх перед незнаним, а страх перед необхідним знаним. Здається мені, що цей перший теж відчув той самий жах — і це був жах таки перед браком майбутності.

Приглянувся я до знайденої фігурки, а той з лопатою поволі обернув її в своїх руках. Доторкнувся кістлявими пальцями свого чола, лівого ока, сповз рукою вниз по щоці, а тоді знову обняв обома руками знахідку. Одне — подібне до другого. Лиш знахідка гола, сира, а знахідник покритий рядном, закутаний у шмаття пошарпаного, прогнилого полотна. Одне глядить на другого. Ця знахідка... Чому ж вона викликала такий страх? Чому ж ця працююча постать завмерла, глядячи у дві порожні орбіти знахідки? Ця знахідка... Та це ж череп, такий як його! Лиш цей — у руках — байдужий до всього, порожній, а той, що глядить — вже сам близько байдужности. Це він і я моментально зрозуміли. А ті непорушні статуї ззаду... заворушилися. Зручно піднесли свої знаряддя — і знівели носіїв лопат.

Що це? Що сталося?! Де ви?! Гей, та ж це ви самі себе... Що з вами?!

І в яму повільно, повільно, як мряка у парний день, немов через століття, повалилися носії лопат. А цей перший з лопатою, із ясно відкритими очима, ще далі тримав у руках свій знайдений портрет — і навіки застиг у холоднім пуху.

* * *

Понад сніговим океаном зібралися без-матеріальні істоти; взяли за руки, піднесені вгору, зімкнули коло. Це їх еднає; це їх увічноє.

З'єднався я з ними — поширив їхній зімкнений аркан, і влилися їхні душі в мою. Враз побачив я, що вони — такі, як я. А жили у тенетах, ізольовані як у карантині, щоби їхньою хворобою думання не заразилися інші. Але всесвіт підлягає законові залежности; бо жадна дія не лишає за собою порожнечі, а викликає ланцюгову реакцію.

Глянули вони своїми вже вічними очима у мене і відчув я їхнє бажання:

— Добре, що ти знайшов джерело неспокою у всесвітній гармонії...

Знялися ми повище гробівця, котрий вже почав під нами навіки затиратися, поростати блідим пухом, аж поки наступна кадра носіїв лопат його не розгорне. Знову прошепотіли думки:

— Чи запам'ятав ти нас?... Приспіши ланцюгову реакцію...

Ось і мій зв'язок із цєю кулею, такою блакитною, лагідною, невинною...

Розплився обруч душ у всесвіті, злучуючись із Первісним Єством. А відгомін громів ще далеко нісся понад білим пухом.

(Частина друга в черговому числі)

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п.

МАРІЇ ВОЛОДИМИРИ ЗАЛЕСЬКОЇ

мами нашої Подруги-Стежинки Лариси Онишкевич
Плем'я „Перших Стеж“ складає 25 дол. на Видавничий Фонд „Юнака“.

Дорогій Ларисі та всій опечаленій Родині пересилаємо вислови найглибшого співчуття

Плем'я „Перших Стеж“

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п.

АНЕЛІ ДМИТРИК

матері пластунок Орісі і Люби на Пресовий Фонд „Юнака“ зложили:

Пластова Фундація в Нью Йорку — 50 дол.

Стефані і Володимир Сливоцькі — 35 дол.

Маргарет Кейн — 20 дол.

Марія Мотиль — 20 дол.

Разом 125 дол

ДАРУНКОВІ ПЕРЕДПЛАТИ „ЮНАКА” ДЛЯ НЕЗАМОЖНОЇ МОЛОДІ

Вшановуючи уже 17 роковини смерті найдорожчої Дружини
і Мами

св. п.

ОЛЬГИ ЦЮК

склали дальших \$120 — на фонд безплатних передплат для
незможної молоді.

Ярослав — чоловік

Олег — син.

З радісної події одруження сина Мирона з Любою Войтович
склали на прес-фонд „Юнака” \$50.00
Батьки Олександра і Роман Ковалики

*Сердечно дякуємо за пожертви в імені незможних
передплатників „Юнака”, Дирекції Пл. В-ва,
Редакції та Адміністрації.*

*Хай Бог винагородить Вас ласками своїми в
щоденному житті.*

Хто з Вас подорожує

- літаком ● кораблем ● поїздом ● автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і
ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСТУНИ і ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Співка

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької
Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto,
Ontario
Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є
Ірина і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

ОДИНОКА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST CO. LTD

2271 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Phone: (416) 763-7333

Приймає вклади і ощадности. —
Платить найвищі відсотки. —
Уділює особисті і моргеджові позики. —
Приймає і реєструє пенсійні плани і на
нові доми (PPC). — Полагоджує всі
банкові операції. — Завідує спадками і
довіреннями (траст).

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластунки і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ

Співка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 336-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

**І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"**

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙНУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Щадить, позичає та полагоджуйте всі свої
фінансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням яногось напрямку", —
наке Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьнів, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404

2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555

3359 Bloor St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

INSURANCE:

2204 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)

*... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"*

558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303